

Список використаної літератури:

1. Савченко Л.А. Правові проблеми фінансового контролю в Україні: Моногр. – Ірпінь: Акад. ДПС України, 2001. – С. 27.
2. Державний фінансовий контроль: ревізія та аудит / П.К. Германчук, І.Б. Стефанюк, Н.І. Рубан, В.Т. Александров, О. Назарук. – К.: НВП «АВТ», 2004. – С. 22.
3. «Про державну аудиторську службу України» // Постанова Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 № 868, Урядовий кур'єр, від 3.11.2015 № 204.
4. «Про затвердження Положення про Державну аудиторську службу України» // Постанова Кабінету Міністрів від 3 лютого 2016 р. № 43, Урядовий кур'єр, від 9.2.2016 № 25.
5. Закон України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні»// Відомості Верховної Ради України від 30.03.1993 № 13, ст. 110.
6. Баканов М.И., Шеремет А.Д. Теория экономического анализа. – М.; Финансы и статистика, 1999. – 320 с.
7. Стефанюк І.Б. Методологічні засади функціонування системи державного внутрішнього фінансового контролю в Україні// Фінанси України, № 6, с. 84-102.
8. Левченко З. Увагу фінансовим рынкам // Цінні папери України. – 2006. – № 29 (421). – С. 18.
9. Лебедев О.П. Організаційно-правові засади державного контролю діяльності учасників фінансового ринку України // Дис. на здобуття наукового ступеню канд. юр. наук за спец. 12.00.07// [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://referat-ok.com.ua/pravo/organizaciino-pravovi-zasadi-derzhavnogo-kontrolyu-diyalnosti-uchasnikiv-finansovogo-rinku-ukrajini>.

Коломоєць Тетяна Олександрівна

Запорізький національний університет,
декан юридичного факультету,
доктор юридичних наук, професор,
член-кореспондент НАПрН України,
Заслужений юрист України

ОЦІНЮВАННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ – НОВІТНІЙ ІНСТИТУТ СЛУЖБОВОГО ПРАВА В СИСТЕМІ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

В умовах докорінного перегляду положень вітчизняної правової науки щодо системи адміністративного права все частіше вчені-адміністративісти виокремлюють службове право в якості підгалузі адміністративного права (наприклад, роботи

Ю.П. Битяка, В.К. Колпакова, Л.Р. Біли-Тіунової, Р.С. Мельника, С.Г. Стеценка, М.В. Титаренко, Т.С. Аніщенко та ін.), яка, у свою чергу, об'єднує певну кількість інститутів, серед яких своє чільне місце посідає оцінювання результатів службової діяльності державних службовців. Відповідна сукупність правових норм, зорієнтована на врегулювання однорідних відносин, що фактично і є ключовою ознакою інституту права [1, с. 186], є відносно новою для України, сформульована, перш за все, на основі запозичення апробованого часом і практикою зарубіжного досвіду нормативного врегулювання питань оцінювання службової діяльності публічних службовців. Інноваційний характер суспільних відносин, які підлягають правовому регулюванню, зумовив у більшості своїй наявності значної кількості прогалин, суперечливість змісту наявних приписів, застосування яких з необхідністю передбачає появу проблем, вирішення яких є нагальною потребою часу, викликом сучасним державотворчим та правотворчим процесам в Україні. Закріпивши загальні засади щорічного оцінювання результатів службової діяльності державних службовців в Законі України від 10.12.2015 року «Про державну службу», в той же час законодавець передбачив й важливу роль підзаконної нормотворчості у врегулюванні цього питання. Як наслідок, в наявності значна кількість підзаконних нормативно-правових актів, зорієнтованих на врегулювання з різним ступенем деталізації цих питань (наприклад, Постанова Кабінету Міністрів України від 23.08.2017 року № 640 «Про затвердження Типового порядку проведення оцінювання результатів службової діяльності державних службовців», наказ Міністерства соціальної політики України від 13.06.2016 року № 646 «Про затвердження Типового положення про преміювання державних службовців органів державної влади, інших державних органів, їхніх апаратів (секретаріатів»)тощо). Позитивно оцінюючи в цілому намагання вітчизняного законодавця врегулювання відповідні відносини, в той же час наявні результати його роботи в цілому позитивно оцінити, на жаль, неможна, що й зумовлене, певним чином, відсутністю надійного наукового підґрунтя такої роботи. Задля усунення цих проблем доцільною вбачається активізація наукових фахових досліджень, зорієнтованих на певне коло питань, серед яких: суб'єкти визначення завдань та ключових показників службової діяльності для подальшого оцінювання останньої; суб'єкти оцінювання результатів службової діяльності; модель оцінювання службової діяльності; процедура оцінювання службової діяльності; інструменти такого оцінювання; результати оцінювання службової діяльності державних службовців. Формування доктринальних положень щодо кожного із цих питань сприятиме формуванню надійного новітнього наукового базиси для вітчизняної нормотворчості, зорієнтованої на удосконалення положень відповідного

чинного законодавства, а відповідно й удосконалення правозастосування у зазначеній сфері суспільних відносин.

Серед пріоритетних напрямків наукових фахових досліджень з вищезазначених питань можна виокремити наступні: по-перше, обґрунтування доцільності розмежування повноважень суб'єктів визначення завдань та ключових показників службової діяльності державних службовців оцінювання результатів службової діяльності задля забезпечення об'єктивності, неупередженості як самої процедури оцінювання, так і її результатів, підвищення довіри до останніх з боку державних службовців, діяльність яких підлягає оцінюванню; по-другу, порівняльно-правові дослідження існуючих у світі моделей оцінювання результатів службової діяльності публічних службовців із акцентом на досвід зарубіжних країн впровадження конкретної моделі й обґрунтування доцільності впровадження в Україні моделі оцінювання результатів, якостей державних службовців як такої, що є оптимальною для держави, що належить до континентальної правової сім'ї; по-третє, розгляд оцінювання результатів службової діяльності державних службовців в якості різновиду адміністративної процедури із притаманними для останньої ознаками [2, с. 221], визначення її специфіки та місця у розмаїтті різновидів; по-четверте, потреби впровадження єдиного незалежного суб'єкта оцінювання (можливим є існування кількох з огляду на поділ за категоріями посад державної служби) із посиленням засад залучення до самої процедури громадськості; по-п'яте, обґрунтування потреби мінімізації засад прояву суб'єктивного розсуду суб'єктів процедури оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, посилення засад абсолютної визначеності завдань, ключових показників службової діяльності критеріїв (аналог зарубіжних «індикаторів») оцінювання результатів службової діяльності, результатів такого оцінювання, мінімізації використання ресурсу оціночних понять при формулюванні положень законодавства щодо оцінювання результатів службової діяльності державних службовців; по-шосте, обґрунтування комплексного характеру мети щорічного оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, узгодженості мети та результатів відповідного оцінювання; по-сьоме, чітке розмежування правових наслідків результатів оцінювання із визначенням критеріїв відмежування негативної, позитивної та відмінної оцінки, узгодження правових наслідків оцінювання із його метою; по-восьме, порівняльно-правові дослідження зарубіжного досвіду регулювання та практики провадження оцінювання результатів службової діяльності публічних службовців, визначення конкретних напрямів його запозичення для України із акцентом на специфіку вітчизняної нормотворчості та правозастосування й виклики реального часу задля усунення штучного тотального

дублювання результатів зарубіжної нормотворчості; по-дев'яте, всі дослідження слід здійснювати у контексті галузевих досліджень, пам'ятаючи, що оцінювання результатів службової діяльності державних службовців є інститутом службового права, яке, у свою чергу, є підгалуззю адміністративного права. Отже, мають враховуватися пріоритети та результати сучасних вітчизняних галузевих правових досліджень з проблематики службового права, адміністративного-процедурного права. Результати відповідних тематичних правових досліджень мають слугувати базою для підготовки змін та доповнень до чинних законодавчих та підзаконних актів з питань оцінювання результатів службової діяльності державних службовців, а у подальшому мають бути враховані при підготовці й кодифікованих актів – Службового та Адміністративно-процедурного кодексів України, тим самим забезпечивши досконалу за змістом, ефективну у застосуванні, таку, що узгоджується із досягненнями сучасної вітчизняної правової науки, правову основу для оцінювання результатів службової діяльності державних службовців з метою підвищення результативності, ефективності та якості діяльності кожного окремого державного службовця та державної служби в цілому.

Список використаної літератури:

1. Велика українська юридична енциклопедія : у 20 т. — Х. : Право, 2016. Т. 3 : Загальна теорія права / редкол. : О.В. Петришин (голова) та ін. : Нац. акад. прав. наук України; Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України; Нац. юрид. ун-т імені Ярослава Мудрого. — 2017. — 932 с.
2. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник. К. : Юрінком Інтер, 2011. 576 с.

Бондаренко Катерина Вікторівна

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права,
кандидат юридичних наук, доцент

ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ КОНТРОЛЬНО-НАГЛЯДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У НАЦІОНАЛЬНО-БЕЗПЕКОВІЙ СФЕРІ

Публічне адміністрування національно-безпековою сферою потребує не тільки належного нормативного регулювання та ефективно побудованої системи органів, що його здійснюють, але й належної реалізації контрольно-наглядової діяльності. Крім